

gama®

Libris
Resurse, documente și cărți

Povești cu tate

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Povești cu tâlc

după Robert Southey

*T*răia odată într-o pădure o familie de urși. În fiecare dimineață, ursoaica pregătea micul dejun pentru urs, pentru ursuleț și pentru ea. Apoi, până când mâncarea pusă în farfuria se răcea cât să fie numai bună, toți trei plecau la plimbare. Așa s-au petrecut lucrurile și în ziua aceea pe care aveau să o țină minte cu toții.

În vreme ce urșii hoinăreau, culegând mure pentru plăcinte, Bucle-Aurii – o fetiță cu părul auriu și cărlionțat – se plimba singură prin pădure. Pesemne că uitase de sfaturile mamei sale, care-i spusese de nenumărate ori să nu se aventureze singură printre copacii deși. Trecuseră câteva ceasuri de când fetița colinda potecile pădurii, fascinată de fluturii colorați și de trilurile păsărilor, de măreția brazilor și grația cu care aceștia își mișcau ramurile. După atâta mers, fetiței i s-a făcut foame.

Că ursoaica era o gospodină desăvârșită, asta știau mai toate viețuitoarele pădurii. De multe ori, aroma bucatelor pe care le pregătea ajungea până departe. Iepurași pofticioși, vulpi care se lingeau pe bot și chiar păsărele vesele dădeau târcoale căsuței, neîndrăznind să se apropie prea mult. Atrasă și ea de mirosul îmbietor, Bucle-Aurii a mers însă fără teamă până în prag. Neștiind cine locuiește acolo, fetița a bătut în ușă de câteva ori.

— Bună! E cineva acasă?

Neprimind niciun răspuns, a intrat.

Pe masa din bucătărie erau trei farfurii pline cu orez cu lapte, toate de mărimi diferite. Bucle-Aurii a gustat din prima farfurie, însă lingura era prea grea și i-a scăpat din mână. A doua farfurie era mai mică, dar mâncarea încă nu se răcise, iar lingura, din nou, era mult prea grea. Așa că fetița a încercat și a treia farfurie. Mâncarea era numai bună, iar lingura parcă fusese făcută anume pentru mâna fetiței. Dar, tocmai când termina de mâncat, scaunul mic pe care stătea Bucle-Aurii s-a rupt.

Libris
Respect pentru oamenii...

Sătulă și obosită după drumul lung prin pădure, fetița a mers să caute un pat pe care să doarmă. Așa a ajuns în odaia unde se aflau paturile urșilor. Acestea erau de mărimi diferite, la fel ca farfuriile, scaunele și tacâmurile din bucătărie. Bucle-Aurii s-a urcat în cel mai mare, dar i s-a părut prea tare. În cel mijlociu, pătura era prea aspră, așa că fetița s-a cuibărit în cel mai mic pat și a adormit pe loc.

Nu după mult timp, familia de urși s-a întors acasă. Cei trei și-au scuturat cu grijă labele și au intrat în bucătărie, pregătiți să guste din mâncarea delicioasă.

— Cineva mi-a aruncat lingura cât colo! a spus ursul.

— Cineva a gustat din mâncarea mea! s-a mirat ursoaica.

— Scaunelul meu e rupt și nu-i nici urmă de mâncare în farfuria mea! a adăugat ursulețul.

Era pentru prima dată când cineva intrase astfel în casa urșilor. Dar cine a avut îndrăzneala?

— Să fi fost oare iepurașul pofcios? a întrebat ursul.

— Sau poate vulpea înfometată, a adăugat ursoaica.

— La păsărele nu v-ați gândit? le-a zis ursulețul.

— Hmm, păsărelele puteau să-ți mănânce orezul, dar sunt prea mici să-ți rupă scaunul. Trebuie să fi fost altcineva, a răspuns ursul.

Curioși, urșii au intrat și în celelalte încăperi, în căutarea musafirului nepoftit. În dormitor au găsit-o pe Bucle-Aurii. Cei trei s-au apropiat încet, iar ursulețul, vrăjit de frumusețea și gingășia copilei care dormea, s-a împiedicat de colțul patului. Micuța a deschis ochii și, când a văzut trei urși aplecați deasupra ei, s-a speriat cumplit și zbughit-o spre ușă. A ieșit val-vârtej din casă și a rupt-o la fugă în pădure, fără să-i treacă prin gând să mulțumească familiei de urși pentru găzduire.

Sperietura fetiței a avut și o parte bună. Din acea zi, Bucle-Aurii nu a mai plecat niciunde fără voia și binecuvântarea mamei sale.

Maimuța și Broasca-țeastoasă

poveste indiană

A fost odată ca niciodată o maimuță care, nu se știe cum, ajunsese să trăiască singură pe o insulă din mijlocul unui fluviu. Nicio altă maimuță nu mai avusese curaj să înoate până pe insula aceea, pentru că, toată lumea știe, maimuțelor nu prea le place apa. Cum pe insulă se găseau o mulțime de bananieri și smochini, maimuța noastră nu s-a mai dat dusă de acolo. Cât era ziua de lungă, stătea la soare și mânca fructe.

Într-o dimineață, tocmai terminase de băut laptele dintr-o nucă de cocos când a zărit o broască-țeastoasă zăcând pe malul insulei. Pentru că nu se mișca, maimuța a coborât din copac și s-a apropiat să vadă dacă a pățit ceva.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat ea.

Țestoasa a auzit-o și a deschis ochii.

— Am înotat toată noaptea și sunt foarte obosită și flămândă. Rogu-te, dă-mi ceva să mănânc.

Maimuța n-a așteptat să-i spună de două ori și a plecat să-i aducă o banană și câteva smochine. Apoi i-a decojit banana – pentru că broasca-țeastoasă nu putea să facă asta, neavând mâini – și i-a așezat-o dinainte, pe o frunză mare, ca pe o farfurie. Țestoasa a mâncat tot ce i-a adus maimuța, după care a căzut într-un somn adânc până spre seară.

Din ziua aceea, cele două au rămas bune prietene. Broasca-țeastoasă venea în fiecare zi pe insulă și, pentru că nu ajungea la fructe, maimuța le culegea și i le aducea jos. La rândul ei, țestoasa îi istorisea ce se mai întâmplase dincolo de apă și chiar mai departe, dincolo de pădure. Așa a aflat maimuța că zebrele și gazelele nu se mai temeau de leu, care se îmbolnăvisese și nu mai putea să alerge, că elefantul își pierduse unul dintre colții de fildeș când încercase să doboare un copac gros, că girafa dăduse din greșeală peste cuibul bufniței și fusese cât pe ce să-l dea jos, că rinocerul și bivolul se ciocniseră fără să vrea, iar acum pe amândoi îi dureau capul, și câte și mai câte.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

